

[**Ministeren for Handel, Industri og Søfart.**] faa udbetalt i Erstatning fra Krigsforsikringen for danske Skibe, eller vil tilfalde Forsikringsinstituttet som Provenu.

For at være paa den sikre Side og for at undgaa enhver Tvivl med Hensyn til Grundlaget for den Forsikringsvirksomhed, der nu søges genoptaget, har vi anset det for nødvendigt gennem Dansk Dampskibsrederiforening at sikre, at der ikke er nogen af dem, der i Øjeblikket har Forsikringskrav mod den gamle Afdeling, der vil rejse Indsigelse imod, at Afdelingen genoptager sin Virksomhed. Saadanne Tilsagn foreligger fra alle de forsikredes Side med enkelte Undtagelser, der maa siges at være betydningsløse.

Det er maaske rigtigt at oplyse, at det Beløb, med hvilket Statens Garantikapital nu foreslaas forhøjet, svarer til det Beløb, Staten ved § 1, 3die Stykke, i Lov af 4. Maj 1939 havde givet Tilsagn om under visse Omstændigheder at ville stille til Disposition for Instituttet.

Forslagets enkelte Paragraffer giver mig ikke Anledning til særlige Udtalelser, men jeg skal her atter henvise til de Bemærkninger, der er knyttet til Forslaget.

I det andet høje Ting, hvor Forslaget først har været til Behandling, og hvor det er vedtaget med Tilslutning fra alle Sider, er der foretaget en Ændring, idet jeg ved Forslagets anden Behandling stillede et Ændringsforslag, der gik ud paa at fastslaa, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 1, 4de Stykke, ogsaa gælder for det Tilfælde, at et Skib gaar tabt ved en Søulykke, der ikke skyldes Krigsaarsager, saaledes at Krigsforsikringens Bestyrelse, ligesom Tilfældet er ved Skibssalg eller Pantsætning, kan kræve, at Rederiet stiller Sikkerhed for den Del af Rederiets Garantikapital, der er paalagt Rederiet paa Grundlag af det solgte, pantsatte eller forulykkede Skib.

Jeg tillader mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om ændrede Regler for Udbetaling af Statsrefusion for Kommunernes sociale Udgifter i Henhold til Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg og Lov om Folkeforsikring, jfr. Lovbekendtgørelse Nr. 399 af 25. Juli 1940.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2911; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 1132).

Sagen sattes til Forhandling.

Villumsen: Det foreliggende Lovforslag om ændrede Regler for Udbetaling af Statsrefusion for Kommunernes sociale Udgifter i Henhold til Lov om offentlig Forsorg og Folkeforsikringsloven tilsigter at indføre en a conto Refusion for disse Udgifter. Det er en Foranstaltning, som vil blive modtaget med Tilfredshed af samtlige Landets Kommuner, idet disses store Udgifter til sociale Formaal har skabt Vanskeligheder med Hensyn til Kommunernes Likviditet.

Allerede ved Socialreformens Ikrafttræden var talrige Kommuner ude for Vanskeligheder, idet det paa Forhaand var umuligt at vide, hvorledes det forholdt sig med Kommunernes Tilsvær i Henhold til Sociallovgivningen. Resultatet blev, at mange Kommuner maatte optage Kassekreditter eller andre kortfristede Laan. Disse Vanskeligheder er ikke blevet mindre derigennem, at det ofte har formet sig saadan, at Lovgivningsmagten midt i et Finansaar har vedtaget Ændringer i Forsorgsloven eller Folkeforsikringsloven, Ændringer, som har foranlediget yderligere Udgifter for Kommunerne.

Det er derfor helt igennem hensigtsmæssigt, at man har benyttet den Anledning, som fremkommer ved Stats- og Udlicningsskatternes kvartalsvise Indbetaling, til at gennemføre denne Clearing af Kommunernes Skatteindbetaling til Staten og Kommunernes sociale Udgifter. Det er et Skridt i den rigtige Retning, og det er at haabe, at man, naar Mulighed derfor fremkommer, søger at gaa videre ad denne Vej. Hvis Forholdet er det, at Statskassens